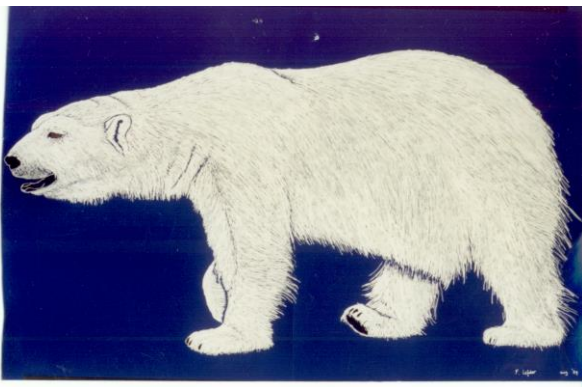

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft:

Zeiland langs de kust van Spitsbergen ontdekt zoon Jaap een Ijsbeer op het land. Op een plekje sneeuw tussen de kale omgeving is naar zijn mening een gele vlek te zien en dat blijkt even later ook te kloppen. Als we wat dichterbij komen loopt het dier naar de waterlijn en maakt zich zwemmend uit de voeten.

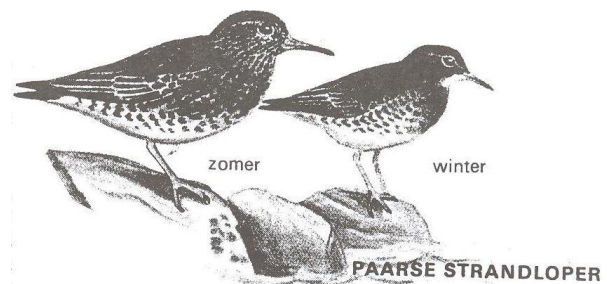
Safari-gangers hebben het altijd over de 'big five'. Je telt niet mee als je de Leeuw, Olifant, Buffel, Giraffe en het Luipaard niet hebt gezien. Op Spitsbergen is het vooral de Ijsbeer die je gezien moet hebben. Als er maar een glimp van het beest wordt opgemerkt wordt de scheepsbel geluid en rent iedereen met fototoestel en kijker naar het dek. Ik moet zeggen, het is ook een imposant gezicht om zo'n dier in het wild tegen te komen. In het kleine museum van de Russische nederzetting Barentsburg staat een jong dier die al van meer dan twee meter op je neer kijkt. Het geeft dan ook een

veilig gevoel de beren vanaf het schip te kunnen bekijken. Toen wij eens een oud mannetje op de wandeling tegen kwamen waren we maar wat blij dat onze gids een geweer bij zich had. Gelukkig voor ons en voor de beer hoefde hij dat echter niet te gebruiken.

Hoe aardig de beren, de poolvossen en de rendieren ook zijn, ik beleefde aan de vogels meer plezier. Er zijn op Spitsbergen niet veel soorten te zien, met een goede twintig heb je het wel gehad, maar dan wel in ongelooflijk grote aantallen. De kroon daarbij spant de Kleine Alk. Deze moet daar in zeer grote aantallen voorkomen. Op elk moment van de dag, nachten kent men er in de zomer niet, vliegen ze in groepen om het schip of zien we ze van en naar hun broedplaatsen gaan. Dat geldt ook, zij het in kleinere aantallen voor de Dikbekzeekoet de Zwarte Zeekoet en de Papagaaiduiker. Dit laatste vogeltje stal op vrijwel alle dagen de show door om het schip vliegend ons een tijdje gezelschap te houden.

We genoten van de Brandganzen en de Roodkeelduikers met hun jongen, maar waren toch vooral op zoek naar 'de mooiste meeuwensoort van het hoge noorden', zoals Strijbos de vogel noemt. Een geheel witte meeuw met zwarte poten en daarom met recht de Ivoormeeuw genoemd. Het dier leeft op de randen van het pakijns en is ondanks het smetteloze verenkleed een aaseter. Terwijl we tevergeefs de ijsbergen en gletsjers afzochten schooierde rond de drie nederzettingen steeds een enkel exemplaar. Die leefde daar van afval en van het voer van de sledehonden.

Een vreemde gewaarwording. Een van de zeldzaamste meeuwen, waar expeditie voor zijn uitgerust, zie je op de vuilnisbelt van Long-yearbyen.

Dan is de Paarse Strandloper, die in het beekje dat langs de jeugdherberg loopt en haar jongen de lekkere hapjes wijst, een waarneming die meer voldoening geeft. Op het rondje groen fungeerde deze zomer de vuurtoren niet als middelpunt, maar nog even en we kunnen de Paarse Strandloper weer op het Noordwijkse strand tegen komen.